

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικῶν ἰατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω ροσημάτων Ἐφαρμόζονται αἱ τελεῖοταται καὶ νεώταται εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Finger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν ὁποίων θεραπεύονται ἀσφαλέστερον, ριζικώτερον καὶ συντομώτερον ἀπάσης ἄλλης μεθόδου ἅπαντα τὰ μετὰ δοτικὰ νοσήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπίμονα δερματικὰ (ἐκζεμα, ψωρίασις κλπ.)

Ἰδιαίτερα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Ἄκρα ἀσηψία καὶ ἀντισηψία.

Δέχεται καθ' ἡμέραν τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

Παραπλευρῶς Ἁγίας Κυριακῆς

ἄγιον ἀγῶνα θὰ ἦσαν πρὸ παντός ὀπλισμένοι μὲ τὴν αὐτοπεποίθησιν, ὥστε νὰ περιεφρόνουν πᾶσαν ὄθεν δήποτε ἀντίδρασιν μέχρις οὗ ἤθελεν ἐπικρατήσει ἡ Ἑλληνικὴ Ἰδέα.

Μὲ τὸ κύρος, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰς τοιοῦτος Σύλλογος, ἤθελε βροντοφανήσει ὅτι τὸ Ἐθνικὸν θέατρον ἔχει πολὺ μεγαλύτερον προορισμὸν παρὰ νὰ μεταγγίξῃ τὴν πυαμιάν σεσηπότος πολιτισμοῦ. Τὸ Ἐθνικὸν θέατρον εἶνε τὸ διυλιστήριον τῶν ἑλληνικῶν φρονημάτων, τῶν ἑλληνικῶν αἰσθημάτων, τῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν, καὶ τὸ ὀρηκτήριον τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Τύχη ἀγαθὴ! Εἶθε οἱ λόγοι οὗτοι νὰ εὕρωσιν ἀπήχησιν εἰς εὐγενεῖς ἑλληνικὰς καρδίας, ὥστε οἱ ἐπισκεπτόμενοι ξένοι νὰ μὴ εἶνε τοῦ λοιποῦ ἠναγκασμένοι χάριν φιλοφροσύνης νὰ καταφεύγωσιν εἰς μόνας τὰς προγονικὰς ἀρετάς.

Διότι μὴ λησμονῶμεν, ὅτι αἱ σκιαὶ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, δὲν εἶνε οἱ ἀριστοὶ συναγωνισταί.

Ἠγήσας

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΡΩΝΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΗΣ

Τὸ ἀριστοτεχνικὸν τοῦτο τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ζεῦγος, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ τὴν σεμινοτέραν οἰκογένειαν ἐν αὐτῷ, ἐπαυελθὸν ἐκ τῆς δαφνοσπάρτου ἀνὰ τὰς ἑλληνικὰς ἐπαρχίας περιοδείας του, κάμνει τὴν ἐμφάνισίν του σήμερον ἀπὸ τῆς Σκηνῆς τῶν Ποικιλιῶν (Variétés).

Εὐφρόσυτος ἡ Πρωτεύουσα ὑποδέχεται τοὺς ἀκραιφνεῖς τούτους τῆς Τέχνης μυσταγωγούς, οἵτινες ὁμολογουμένως ἔχουσιν ἀναδειχθῆ τέλειοι διερμηγεῖς τοῦ Καλοῦ, ὅπερ τόσον ἀπὸ καταβολῆς τῶν ἐλάτρευσαν αἱ Ἀθηναίαι, ὥστε ἕνεκα τούτου ν' ἀποβῶσι τὸ προσκύνημα τῆς Οἰκουμένης.

Οὐδεμία βεβαίως ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι οἱ πιστοὶ ἱεροφάνται οὗτοι τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας θέλουσιν ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν περιστάσεων, σκορπιζόντες εἰς τὸν ἀποκαρδιούμενον ὄσημέ-

ραι Λαὸν θάρρος καὶ ἐλπίδας, ὅτι τὸ Ἐθνικὸν μας θέατρον δὲν θὰ κατορθωθῆ νὰ κατακρημνισθῆ ἐπὶ τῶν πατριωτικῶν καρδιῶν Του διὰ νὰ τὰς καταστήσῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀνικάνους ὀπλῶς πάλῳσι τοῦ λοιποῦ τοὺς ἱερούς παλμούς εἰς οὓς ἔδωκε τὴν ὄθησιν ἡ Μεγάλῃ ἄμα καὶ Χρυσοσελίδος Ἱστορία Του.

Ἐχομεν τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ὁ κ. Γεννάδης, ὅστις εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Αὐταπαρνήσεως χάριν τῶν Ὑψηλῶν Ἰδανικῶν, ἔχων ἀκατανίκητον σύμμαχον σύζυγον ἀφωσιωμένην, θέλει ἀγωνισθῆ διὰ τῆς Τέχνης περιφανῶς, ὡς ἠγωνίσθη καὶ διὰ τῶν Ὀπλῶν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ μόνης τῆς Πατρίδος.

Τοιαῦτα προοιωνιζόμενοι σὰς χαιρετίζομεν ὀλοψύχως χειροκροτοῦντες, Πολυτίμητοι τοῦ Θεάτρου μας Ἀδάμαντες. Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος εἶθε νὰ σὰς ἐνισχύσῃ εἰς τὸ εὐγενὲς ἔργον Σας πρὸς πληρῶσιν ἀγίου Προορισμοῦ.

ΔΥΟ ΝΕΑΙ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

«Ὁ πολυαγαπημένος Σελιμάρ»

Προχθὲς ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Νεαπόλεως» ἡ πρὸ ἡμερῶν ἀναγγελιομένη τρίπρακτος κωμῶδια τοῦ Lambis «Ὁ πολυαγαπημένος Σελιμάρ».

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐν περιλήψει ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὁ Σελιμάρ, σωστὸ γερωντοπαλήκαρο, ἀποφασίζει ἔπειτα ἀπὸ περιπετειῶδη νεανικὸν βίον, νὰ νυμφεῖθῃ μίαν ὠραίαν κόρην, τὴν δεσποινίδα Ἐμμαν, εἰς τὴν ὁποίαν προσφέρει τὴν καρδίαν του, 40 χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα καὶ 45 ἔτων ἡλικίαν. Ἄλλ' ὁ γάμος δὲν καλύπτει πάντοτε ὅλα τὰ ἔχνη καὶ τὰς συνεπείας τῶν παλαιῶν ἀμαρτιῶν, καὶ ὁ ἐξαγνισθεὶς δὸν-Ζουὰν ὑφίσταται τὰς καταδιώξεις δύο παλαιῶν φίλων, μὲ τὰς συζύγους τῶν ὁποίων εἶχε πολὺ στενάς γνωριμίας καὶ οἱ ὁποῖοι τῶρα τὸν ἐνοχλοῦν διαρκῶς μὲ τὴν... φιλίαν των. Μετὰ πολλὰς βασάνους τέλος πάντων κατορθώνει νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ ν' ἀπομακρυνθῶν μόνον τῶν ζητῶν ἀπὸ αὐτοὺς χρηματικὴν βοήθειαν διὰ νὰ καλύψῃ μίαν ἀνύπαρκτον χρεωκοπίαν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολὺ ὀλίγα πράγματα ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν περιλήψιν αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ ἐννοήσῃ περισσότερα καὶ ἂν ἴδῃ ὀλόκληρον τὴν κωμῶδιαν. Αἱ γυναῖκες ὅμως ἔχουν νὰ ὠφεληθῶν ἀρκετὰ, διότι ὅσας αἰσχροτήτας παρέλειψε νὰ διδάξῃ εἰς αὐτὰς ὁ συγγραφεὺς διὰ τοῦ «Νὰ τὸ λέμε;» τὰς ἔβαλεν εἰς τὸν «Πολυαγαπημένον Σελιμάρ». Εἶμαι μάλιστα βέβαιος ὅτι ὅσαι μετεχειρίσθησαν ἕως τῶρα τὴν διὰ τοῦ μαστονοῦ μεθόδου τῆς ἐρωτικῆς ἀλληλογραφίας, θὰ τὴν ἀφήσουν ὡς περασμένην πλέον μύθον καὶ θὰ θέσουν εἰς ἐνεργεῖαν τὴν μεθόδον τοῦ καπέλλου. Ὁ μεταφραστὴς ἐτιμώρησεν ἀρκετὰ τὸ ἔργον

διὰ τὴν ἀνηθικότητά του· πολὺ φρονίμως ποιῶν τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Εὐγέ του.

«Ὁ βιβλιοθηκάριος»

Ἐντὸς τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος θὰ παιχθῆ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Τσόχα» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Πετρίδου μίαν τετράπρακτος φάρσα τοῦ συγγραφέως τῶν «Γυναικῶν» Γουσταίου Φὸν Μόζερ.

Φέρει τὸν τίτλον «Ὁ Βιβλιοθηκάριος» καὶ εἶρε ἡ ἀγαπημένη κωμῶδια τοῦ νῦν βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θὰ γράψω περισσότερα εἰς τὸ προσεχὲς καθὼς καὶ περὶ τῆς κωμῶδιαις περιοριζόμενος ἐνταῦθα εἰς τὴν ἀπλὴν παράθεσιν τῆς ὑποθέσεώς της.

Ἡ σκηνὴ κατὰ τὴν πρώτην πράξιν ἐν Λονδίῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νεαροῦ τζέντλεμαν Λοθαρίου Μάκδοναλτ, καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ἐπομένας εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἑπαυλιν τοῦ κ. Μάρσλαντ.

Ὁ Λοθάριος Μάκδοναλτ ἔχει ἓνα πολυτάλαντον θεῖον εἰς τὰς Ἰνδίας, ὁ ὁποῖος θέλει τὸν ἀνεψιὸν του πρωτοστατοῦντα εἰς τὰς νεανικὰς τρέλλας διὰ νὰ τὸν θεωρῆ ἄξιον τῆς... εὐνοίας του. Ὁ νεαρὸς Μάκδοναλτ, ἂν καὶ ὁ βίος τὸν ὁποῖον διάγει δὲν εἶνε καὶ τόσον ἀσκητικὸς, ἀδυνατεῖ ἐν τούτοις κάποτε νὰ συμμορφῶνεται μὲ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ἰδιοτρόπου θεοῦ, διότι ἡ λέσχη εἰς τὴν ὁποίαν συχνάζει (ἐννοεῖται, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θεοῦ πάντοτε) τοῦ ἀφαιρεῖ πολλάκις τὰ μέσα ὅχι μόνον διὰ τὰς τρέλλας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐξόφλησιν πολλῶν χρηματικῶν ὑποχρεώσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ λογαριασμὸς τοῦ ράπτου Γκίλσον, ἀνθρώπου μὲ πολλὰς στερλίνας καὶ μετὰ περισσότερα μεγαλομανθῆ ὄνειρα. Ὁ Ἄρρυ Μάρσλαντ, ἄλλος αὐτὸς ἀνεψιὸς πολυτάλαντον θεοῦ, τοῦ κ. Μάρσλαντ, καὶ φίλος τοῦ Λοθαρίου, ἔρχεται νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς θλιβερὰς σκέψεις του προτείνων ἐν σχεδίῳ μίαν νέαν τρέλλαν ἱκανῆς νὰ προκαλέσῃ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἰδιοτρόπου κ. Μάκδοναλτ. Ὁ θεὸς του τὸν ἔχει ἐπιφορτίσει νὰ τοῦ εὕρῃ ἓνα βιβλιοφύλακα, τοῦ ὁποῖου ἔχει ἀνάγκην καὶ ὁ Ἄρρυ ἐξετέλεσεν ἤδη τὴν παραγγελίαν του καὶ ἔχει ἑτοιμὸν ἓνα νέον πολὺ πτωχὸν ὑπὸ πνευματικὴν ἐποψίν ὀνόματι Ροβέρτον. Εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εὕρισκον οἱ δύο νεαροὶ τζέντλεμαν τὴν βάσιν τῆς κωμῶδιαις των. Πείθουν δηλαδὴ τὸν Ροβέρτον νὰ μείνῃ εἰς Λονδῖνον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λοθαρίου καὶ αὐτοὶ ἀναχωροῦν διὰ τὴν ἑπαυλιν τοῦ κ. Μάρσλαντ ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ὁ Λοθάριος πρόκειται νὰ παρουσιασθῆ μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ Ροβέρτου. Ὁ κ. Μάκδοναλτ ἐπιστρέψας ἀπὸ τὰς Ἰνδίας θέλει νὰ ἴδῃ τὸν Λοθάριον του, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώρισε ποτὲ ἐξ ὄψεως ἕνεκα τῆς εἰκοσασετοῦς ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ἀπουσίας του· εὕρισκει ὅμως τὸν Ροβέρτον τὸν ὁποῖον ἐκλαμβάνει ὡς ἀνεψιὸν του, καὶ ἡ ἀπελπισία τὸν καταλαμβάνει ἀμέσως, διότι βλέπει ὅτι ὅλα του τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐλ-

πίδας ἐστήριξε ἐν ἑνῇ βλάκᾳ. Ἀποφασίζει νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα διὰ τὴν πνευματικὴν του ἀνάπτυξιν μέτρα καὶ ἀναχωρεῖ διὰ τὴν ἔπαυλιν τοῦ παλαιοῦ του φίλου κ. Μάρσλαντ ἡ ὁποία δέχεται καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ράπτου Γκίλσον, ζητοῦντος νὰ φυλακίσῃ τὸν Ἄρρου καὶ τὸν Λοθάριον δυνάμει μιᾶς συναλλαγματοῦς, τὴν ὁποίαν ἠγόρασεν ἀπὸ ἑνα δανειστὴν των διὰ τὰ τοὺς ἐκδικηθῆ, διότι δὲν τὸν μετεχειρίζοντο ὅπως ἕνα τζέντλεμαν! Ὁ Ροβέρτος βαρυνθεὶς νὰ μένῃ εἰς τὸ Λονδίνον, ἀναχωρεῖ καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ἔπαυλιν Μάρσλαντ διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν... κωμῶδιαν, ἡ ὁποία ἀρχίζει κυρίως ἀπὸ τὴν δευτέραν πρᾶξιν καὶ διαδραματίζεται εἰς τὴν ἔπαυλιν Μάρσλαντ. Τὰ ἐπεισόδια καὶ τὴν λύσιν ἀναγκάζομαι νὰ παραλείψω δι' ἑλλειψιν... χάρον, παραπέμπων τοὺς ἀναγνώστας εἰς τὸ θέατρον «Τσόχα», τοῦ ὁποίου ἡ σκηνὴ εἶνε ἀρκετὰ... εὐρύχωρος!

Ὁ ἄσπρος Ὀθέλλος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῷ «Δημοτικῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν» ἡ πρὸς τιμὴν τῶν Ῥωμούνων φοιτητῶν διδασκαλία τοῦ «Οἰδίποδος τυράννου» ὑπὸ τῆς πρὸς τοῦτο ἐταιρίας τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν δραμάτων.

Τὸ θέατρον παρουσιάσεν ὄψιν πλέον ἢ πανηγυρικὴν ὅλα τὰ θεωρεῖα ἦσαν ἐστολισμένα τὰ μὲν τῆς α' σειρᾶς μὲ φύλλα λατάνιας σταυροειδῶς, τὰ δὲ τῆς δευτέρας μὲ κλάδους πετλέας, ὧν ἐκρέμαντο ταινίαι ἐρυθροκίτρινοι καὶ κυανόλευκοι, τὰ δὲ τῆς τρίτης μὲ γυρλάντα ἐκ δάφνης.

Ἡ πρόσοψις τῆς σκηνῆς ἐχοσμεῖτο δι' ἀετώματος φέροντος εἰς τὸ μέσον θυρεὸν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ Δῆμος Ἀθηνῶν» τοῖς ἀδελφοῖς Ῥωμοῦνοῖς ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ τοὺς βασιλικούς θυρεοὺς ἀμφοτέρων τῶν Ἑθνῶν περιχοσμουμένους διὰ τῶν σημαίων των.

Ἐνθεν κακεῖθεν μεγάλη γυρλάντα ἐξ ἀνθέων περιέζωνε τὴν σκηνὴν ἔξωθεν τὰς βάσεις τῆς ἐκόσμου δύο μεγάλα λατάνια.

Ἡ πλατεῖα ἐχοσμεῖτο μὲ θυρεοὺς φέροντας τὰ χρώματα ἀμφοτέρων τῶν ἔθνῶν, μὲ δάφνας γύρωθεν καὶ εἰς τὸ μέσον τὰ στοιχεῖα «Ρ. Ε.» δηλ. «Ῥωμουσία, Ἑλλάς».

Ἀπὸ τῆς ἐνάτης σπεύδου πάντες νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις των οἱ Ῥωμοῦνοι φοιτηταὶ καὶ αἱ φοιτήτριαι μετὰ τινῶν ἐκ τῶν φοιτητῶν μας καταλαμβάνουν τὴν πλατεῖαν καὶ τὴν ἐξέδραν, τὰ δὲ θεωρεῖα τῆς γ' σειρᾶς ἅπαντες οἱ Ἕλληνες φοιτηταί.

Τὰ τῆς α' καὶ β' σειρᾶς θεωρεῖα καταλαμβάνονται ἀπὸ τὸ ἄϊ-λάϊφ τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἔν τῶν ὁποίων φαίνεται ὁ κ. Μιστριώτης.

Εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ Δημάρχου κάθεται ὁ κ. Τοτσίλσκο μετὰ τινῶν κυριῶν.

Τόσος κόσμος οὐδέποτε συνεκεντρώθη ἐκεῖ μέσα, οὔτε τοιοῦτον μεγαλοπρεπὲς θέαμα ἐφαντάσθη ποτὲ νοῦς ἀνθρώπινος.

Ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῶν δύο βασιλέων, ὑπὲρ τοῦ Τοτσίλσκο, τοῦ κ. Μιστριώτου καὶ τῶν φοιτητῶν ἀντήχουν πανταχόθεν. Τὸ θέατρον κυρολεκτικῶς ἔσειετο.

Ὅλοι οἱ εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ τὴν ἐξέδραν ἀπετέλουν μίαν μάζαν, ἐν σῶμα ὁ ἰδρῶ περιέλουε πάντας.

Ἡ αὐλαία αἴρεται, αἱ ζητωκραυγαὶ παύουν καὶ ὁ ἐκ 30 νέων χορὸς ψάλλει τὸν Ῥωμανικὸν ὕμνον καὶ εἶτα τὸν Ἑλληνικόν.

Κατόπιν ἀρχεται ἡ διδασκαλία τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου».

— Πάντες παρακολουθοῦν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὴν παράστασιν.

— Ὁ Ν. Κυπαρίσσης ὑπεδύθη μετὰ περισσῆς ἐπιμελείας τὸ πρόσωπον τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου» ἡ ἀπαγγελία του ἄψογος καὶ διαυγής. Ἐὰν ἡ φωνὴ του ἦτο βροντοδεστέρα καὶ τὸ παράστημά του ἀριπρεπέστερον, βεβαίως θὰ παρουσίαζε τελειότερον Οἰδίποδα.

— Τὸν Κρέοντα ὑπεδύθη ὁ Ν. Παπαγεωργίου ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς καὶ μὲ τόνον φωνῆς καλὸν καὶ ἀπαγγελίαν καλὴν καὶ αἱ σκηνικαὶ του κινήσεις πολὺ καλαὶ καὶ μετρημέναι. Τὸ ψευδώνυμον ὅμως ΛΟΤΟΣ ἦτο ὅλως ἀτυχές.

— Τὴν Ἰοκάστην ὑπεδύθη ἡ ὄνις Δήμητρα Ἀποστόλου μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας τὸ σκηνικόν της κάλλος λαμπρόν ἢ ἀργαιοπρεπὲς μορφή της καὶ ἡ παραστατικότητα της ἐξοχοὶ καὶ ἡ ἀπαγγελία της ἄψογος καὶ γλυκεῖα.

— Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος ἐξήρθη εἰς μέγα ὕψος διὰ τῆς ὑποκρίσεώς του καὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῆς φωνῆς του, ἦτο ὁ Ζήνων ὁ ὑποδουθεὶς τὸν μάντιν Τηρεσίαν. Πάντες ἐσταμάτησαν πρὸ αὐτοῦ. Προσέτι ὑπεδύθη καὶ τὸν Ἐξάγγελον ἐπιτυχῶς.

— Καὶ οἱ Μηλιάδης, Παντελίδης καὶ Μουστάκας ἔπαιξαν πολὺ καλὰ τὸ μέρος των.

— Ἐν συνόλῳ ἡ παράστασις διεξήχθη λίαν ἐπιτυχῶς, ἀφῆσασα τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων τὸ πρωτεῦον ὅμως ὄλων ἦτο ἡ μελέτη τὴν ὁποίαν εἶχον κάμει οἱ ὑποκριταί. Εὐγέτους.

— Ὁ χορὸς ἦτο ἡ μόνη φορὰ τοῦ ἐβγήκε ὅπως ἔπρεπεν εἰς τὴν σκηνήν.

— Κατόπιν ὁ κ. Μιστριώτης προσεφώνησε τοὺς ξένους διὰ μακροῦ λόγου φιλολογικοπολιτικού καὶ ἀντεφώνησεν ὁ κ. Τοτσίλσκο ἐν μέσῳ τῶν συνεχῶν χειροκροτημάτων ὀλοκλήρου τοῦ ἀκρατηρίου.

— Μετὰ τὴν παράστασιν οἱ Ῥωμοῦνοι ἀνέμενον ἔξωθεν τοῦ θεάτρου τὸν Κυπαρίσσην, καὶ τὴν δα Ἀποστόλου, ἐξ ὧν εὗρον μόνον τὸν πρῶτον καὶ διὰ ζητωκραυγῶν, ἐκ τοῦ μεγάλου των ἐνθουσιασμοῦ, τὸν ἔβασαν ἐντὸς ἀμάξης καὶ ἀπολεύξαντες τοὺς ἴππους τὸν ἔσυρον μέχρι τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐγένετο ἡ ὑπὸ τῆς «Νέας σκηνῆς» ἐν τῷ ἐνταῦθα θεάτρῳ ἀναγγελθεῖσα ἔκτακτος παράστασις πρὸς τιμὴν τῶν Ῥωμούνων φοιτητῶν.

— Ἡ αὐτὴ ἑσωτερικὴ διακόσμησις τοῦ θεάτρου, ὅχι ὅμως καὶ ἡ αὐτὴ συγκέντρωσις τοῦ κόσμου τοῦ «Οἰδίποδος» καὶ ἡ αὐτὴ ζωηρότης.

— Οἱ Ῥωμοῦνοι ἐφαίνοντο καταπεπονημένοι ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον περιοδείας των.

— Τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ἦτο ποικίλλον.

— Ἐδιδάχθη ἐκ τοῦ «Ῥωμαίου καὶ Ἰουλιέττας» ἡ σκηνὴ τοῦ κήπου μὲ Ἰουλιέτταν τὴν μικρὰν δα Κυβέλην Ἀδριανοῦ, ἧτις ὑπεδύθη αὐτὴν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐπιμελείας.

— Ἡ ἀπαγγελία της ἄψογος, ἡ φωνὴ της γλυκεῖα ἡ ἀφελὴς καὶ παιδικὴ της χάρις μᾶς παρουσίασε μίαν πολὺ τρυφερὰν Ἰουλιέτταν.

— Ἡ Κυβέλη Ἀδριανοῦ ἔχει μέσα της πολὺ φωτιά ἔαν διδαχθῆ καλῶς θὰ γίνῃ μία πρῶτης τάξεως ἠθοποιός.

— Χειροκροτήματα παρατεταμένα τὴν ἐκάλεσαν ἐπανελημένως εἰς τὴν σκηνήν.

— Τῆς συνιστώμεν τώρα ποῦ εἶνε εἰς τὸ πρῶτόν της βῆμα ἀκόμη, πλὴν τῆς μελέτης τοῦ μέρους της, τὴν μελέτην πάντων τῶν σχετικῶν μὲ τὸ παιζόμενον ἔργον ἔτι δὲ νὰ μὴ παρατηρῆ τὸ κοινὸν ὅταν συνδιαλέγεται, διότι δὲν εἶνε καθόλου φυσικὸν παρὰ ἄτεχνον.

— Τὸν Ῥωμοῖον ὑπεδύθη ὁ Δ. Μουράτ-αἱ ὑπερβολικὰ σκηνικαὶ του κινήσεις καὶ χειρονομιαὶ καὶ οἱ ἀέννοι βηματισμοὶ του δὲν εἶχον κανένα λόγον (διδασκαλία α').

— Πλὴν αὐτῶν δὲν τοῦ στέκει πολὺ ὁ ρόλος οὗτος ἄλλος τις ἴσως νὰ ἔπαιξε καλλίτερα.

— Κατόπιν ἐπαίχθη ἀπὸ τὸ «Ὀνειρον ἐαρινῆς πρωίας» τοῦ Δ' Ἀνούντσιου, ἡ σκηνὴ τῆς τρελλῆς, ἣν ὑπεδύθη ἡ δις Θεῶν Δρακοπούλου μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν.

— Ἡ φωνὴ της ἦτο μονότονος καὶ ξηρὰ, ἀλλ' ἴσως ἦτο ἡ συγκίνησις τῆς πρῶτης ἐμφανίσεώς της πρὸ τόσο κοινοῦ. Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ ρόλος οὗτος εἶνε πολὺ δύσκολος.

— Τὸν ἱατρὸν ὑπεδύθη ὁ Ν. Παπαγεωργίου ἡ ἀμφίσεις του ἦτο ἐξοχος ὡς καὶ ἡ κόμωσις του.

— Εἰς τὸ entr' acte τῆς β' πράξεως ἡ δις Φλόρα Ἀρσένη ἀπήγγειλε ῥωμουνιστὶ ἐν ποίημα τὴν ἀπαγγελίαν της δέκοτον τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν, οἵτινες τὴν ἐκάλεσαν ἐπανελημένως εἰς τὴν σκηνὴν καὶ τῆς προσέφερον πολλὰς ἀνθοδέσμας.

— Ἐπειτα ἐπαίχθη ἡ ἐκ τοῦ Ῥωμουνικοῦ μεταφρασθεῖσα μονόπρακτος κωμῶδιὰ τοῦ Βασ. Ἀλεξάνδρου «Εὐγενῆς ἐπαίτις».

— Τὴν Ἀδελίνα Δοριάν, χήραν, ὑπεδύθη πολὺ καλὰ ἡ κ. Ἀλεξάνδρα Βρατσάνου.

— Ἐχρειάζετο ὅμως περισσοτέρα ζωὴ, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν σκηνὴν τῆς συναντήσεως μὲ τὸν Στέφανον.

— Τὴν Μαρίτταν, ὑπέρητριαν, ἡ δις Κυβέλη Ἀδριανοῦ μὲ τὴν ῥωμουνικὴν της ἀμφίεσιν ἡ ἐκτέλεσις λίαν ἐπιτυχῆς.

— Τὸν Ζαφεῖρην, ὁ Ν. Ραυτόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀνεδέχθη λαμπρὸς κωμικός, διαπλάσας λίαν ἐπιτυχῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ζαφεῖρη.

— Τὸ ρεκόρ τῆς ἐπιτυχίας ἦτο αὐτὸς καὶ πολὺ δικαίως ἐχειροκροτήθη παταγωδέστατα εἰς ὅλας του τὰς σκηνάς.

— Τὸν Λέοντα, ὁ Ν. Παπαγεωργίου, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε καλὰ, καὶ θὰ ἔπαιξε καλλίτερα, εἰάν εἶδιδε περισσοτέραν ζωὴν εἰς τὸ μέρος του, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν σκηνὴν τῆς συναντήσεως μὲ τὸν ἐκ τῆς μάχης ἐπιστρέφοντα ἀδελφόν του καὶ εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς.

— Δὲν τὸν ἐβοήθησεν ὅμως καὶ τὸ μέρος του. Ἦτο πολὺ ἀνιάρθρον.

— Τὸν Στέφανον ὑπεδύθη ὁ Γ. Ροδάκης μὲ τὴν ὠραίαν γαλλικὴν στολήν του.

— Τὸν Νίκον ὁ Σ. Σκίπης, ὁ ὁποῖος, ἔπαιξε καλὰ τὸ θάρρος τοῦ ἔλειπε μόνον.

— Καθὸ πρῶτη παράστασις καὶ ἀπὸ νέους τὸ πρῶτον ἀνερχομένους εἰς τὴν σκηνήν, πλὴν τῶν Ραυτοπούλου καὶ Μουράτ, διεξήχθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐπιμελείας.

— Καλὸν θὰ εἶνε ἡ διανομὴ τῶν μερῶν νὰ γίνεται μετὰ μεγαλειτέρας προσοχῆς.

— Ἡ διασκευὴ τῆς σκηνῆς εἰς τὰ δύο πρῶτα μέρη ἦτο κατὰ ἔξοχον ὄλο φυσικὰ δένδρα ἐστόλιζον αὐτὴν καὶ γλῶσσι ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶδομεν ἀπὸ σκηνῆς, οὔτε πιστεύομεν νὰ συμφέρῃ τὴν «Νέαν σκηνήν» νὰ συνεχίσῃ διὰ τὸ πολυδάπανον.

— Χθὲς ἐπανελήθη ἡ παράστασις τῆς «Νέας σκηνῆς» μὲ τὸ αὐτὸ πρόγραμμα καὶ ἐπὶ πλέον τὴν κωμῶδιαν «Ὁ θάνατος τοῦ Περικλέους».

— Ἡ ἐπιτυχία ἦτο μεγαλειτέρα τῆς πρῶτης εἰς τὰς γυναῖκας συνιστώμεν νὰ παίξουν μὲ περισσοτέραν ζωὴν.

— Αἱ δύο παραστάσεις μᾶς ἔδωσαν μεγάλας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον.

«Θέατρον Τσόχα»

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπανελήθη διὰ τετάρτην φορὰν «ὁ Σαμπινιὸλ χωρὶς νὰ θέλῃ» μὲ μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἔαν ὅμως διορθωθῶν ὅλα ὅσα ὑπεδείξαμεν ἡ κωμῶδιὰ θὰ παίζεται πλέον τελείως.

— Ὁ Βενιέρης ἐφαλλίδισεν ὀλίγον τὰ γαλλικά του καλὸν ὅμως εἶνε ἀνὰ τὴν κόψῃ ὄλως διόλου.

— Τὴν Τρίτην ἐγένετο ἡ τιμητικὴ τοῦ Διουσιῶτου Ταβουλάρη καὶ τῆς κ. Σοφίας Ταβουλάρη μὲ τὸν «Ἄμλετ» τοῦ Σαίξπηρ.

— Μὲ Ἄμλετ τὸν Ταβουλάρη, Ὀφηλίαν τὴν Χαρίκλειαν Ταβουλάρη, βασιλέα Κλαύδιον τὸν Βενιέρην, σύζυγόν του τὴν Σοφίαν Ταβουλάρη καὶ Δαέρτην τὸν Φύρστ, οἱ ὁποῖοι

επαίξαν τελείως.

— Τὸ κοινὸν δυστυχῶς δὲν ἐτίμησε δεόντως τὸν παλαιμαχὸν καλλιτέχνην τὸ θέατρον ἢ το σκεδὸν κενόν.

— Καὶ τοῦτο, διότι ὁ κ. Ταβουλάρης ἔβαλεν εἰς τὸ πρόγραμμά τὸν «Άμλετ» ἀντὶ νὰ βάλῃ τοὺς... «Άνθρωποφάγους»!

— Εἰς τοὺς εὐεργετούμενους προσεφέρθησαν εἰς τὸ τέλος δύο στέφανοι ἐξ ἀνθέων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς εἶχε σχῆμα καρδίας.

— Τὴν Τετάρτην ἐπαίχθησαν οἱ «Πειραταί», τῶν ὁποίων ἡ διδασκαλία δικαιολογεῖται μόνον ὅταν ὑπάρχουν ἐκτελεσταὶ σὺν τὸν Παντόπουλον, τοὺς ἀδελφούς Ταβουλάρη καὶ τὸν Βενιέρην, εἰς τὸν ὁποῖον συνιστῶμεν νὰ δεικνύῃ τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν ποὺ δεικνύει εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μεθυστικοῦ ποτοῦ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας σκηνὰς τοῦ ρόλου τοῦ.

— Ὅπως καὶ εἰς τὸν Διόν. Ταβουλάρην, ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ὀρθὸν νὰ εἶνε τόσο ριψοκίνδυνος εἰς τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς πέμπτης πράξεως καὶ μάλιστα νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα εἰς τὸν Δὸν Ριβέρον, ὅστις τὸν σκοπεύει μὲ τὸ ὄπλον ἀπὸ ἀποστάσεως δύο βημάτων. Αὐτὸ θὰ ἐδικαιολογεῖτο μόνον ἐὰν ὁ κ. Ταβουλάρης ἔφερον ἐπάνω του... τὸ τίμιον ξύλο.

— Μόνον ἡ τελεία ἐκτέλεσις καθιστᾷ κάπως ὑποφερτὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἔργα.

— Τὴν Πέμπτην ἐπανελήθη δι' ἑνδεκάτην φορὰν τὸ «Ἐμπᾶτε σκύλλοι ἀλέστε».

— Ὁ μεγαλύτερος τῶν ἐφετεινῶν θριάμβων τοῦ θιάσου.

— Ὁ Παντόπουλος ὡς Μπένδερ, ὁ Καρακάλος ὡς Κρενλάιν, ὁ Βενιέρης ὡς Ἐρνέστος, ὁ Χέλμη ὡς Γιάννης, ἡ Κ. Ταβουλάρη ὡς Φίφη καὶ ἡ Φύρστ ὡς κυρία Μπένδερ κατενθουσίασαν καὶ πάλιν διὰ τῆς ἐπιτυχῆς ὑποκρίσεώς των.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ἀναβληθεῖσα ἕνεκεν τῆς βροχῆς τιμητικὴ παράστασις τοῦ βασιλέως τῶν κωμικῶν μας Εὐαγγέλου Παντοπούλου.

— Ἐδόθη ἡ γνωστὴ τρίπρακτος ἡθογραφία «Ἡ νύφη τῆς Κούλουρης», μὲ Μίχον Ζουλαχμάκη τὸν εὐεργετούμενον, ὁ ὁποῖός θριάμβευσε κυριολεκτικῶς εἰς τὸν ρόλον αὐτόν.

— Μὲ Παγώναν τὴν κ. Φύρστ, ἡ ὁποία ἐπαίξεν ἐπίσης ἀρκετὰ καλά.

— Καθὼς καὶ ἡ κυρία Καίτη Βασιλόπουλου ὡς Ἀγγελῶ Μολογάνθη, μοναδικὴ εἰς τὸν ρόλον τοῦτον, καὶ ἡ κ. Χαρίκλεια Ταβουλάρη ὡς Λενιῶ.

— Καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου ἐπαίξαν μὲ μεγάλην ὀρεξίαν.

— Τί κρῖμα νὰ μὴ εἶνε κάθε βράδυ εὐεργετικὴ τοῦ κ. Παντοπούλου.

— Ὁμιλος ἐρασιτεχνῶν ἔψαλλε μίαν ὠραιότητα νυκτωδίαν τοῦ κ. Κοκκίνου, τοῦ γνωστοῦ συνθέτου πολλῶν μουσικῶν πονημάτων καὶ τὸν «Πόθον» τοῦ ἴδιου.

— Τὸ κοινὸν ἐζήτησε τὴν ἐπανάληψίν της.

— Εἰς τὸ τέλος προσεφέρθησαν εἰς τὸν Παντόπουλον μίαν μεγάλην λείρα, τρεῖς στέφανοι καὶ τρεῖς ἀνοδοδέματα, ὅλα ἐκ φυσικῶν ἀνθέων.

— Τὸ θέατρον ἦτο γεμάτο μέχρι ἀσφυξίας.

— Ἀπόψε οἱ «Μυλωνάδες» καὶ ἡ νυκτωδία τοῦ Κοκκίνου.

«Θέατρον Βαριετέ»

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῆς κ. Ἰουλίας Πολιτάκη τιμητικὴ ἑσπερίς, καθ' ἣν ἐπαίχθη ἡ «Δαλιδᾶ».

— Τὴν Ἐλεονώραν ὑπεδύθη ἡ εὐεργετούμενη κρατήσασα ἀρκετὰ τὸ μέρος της.

— Καλὸν θὰ εἶναι ὅμως νὰ μὴν παύσῃ τὰ τοιαῦτα ἔργα ἡ κ. Πολιτάκη, διότι δὲν τῆς στέκουν καλά εἰς τὸν χαρακτήρα της ἔχει πολλοὺς ἄλλους ρόλους εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιτυγχάνει.

— Τὸν Ροσβίν ὑπεδύθη ὁ Ἀγγελάκης λίαν ἐπιτυχῶς παρ' ὅλον τὸ ἀκατάλληλον τοῦ περιβλήματος. Δὲν ἦτο ὅμως πολὺ τρυφερὸς εἰς τὰς ἡδυπαθῆς τρυφερὰς σκηνὰς.

— Τὸν Καρνιόλην ὀλεκατσᾶς, ὁ ὁποῖός ἦτο

πάντη ἀμελέτητος καὶ ἐξω ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τοῦ.

— Τὸν Σερτόριον ὁ Γάζος, ὁ ὁποῖός ἐπαίξε πολὺ καλά.

— Ἐκεῖνη ὅμως ἡ ὁποία ἤρесе πολὺ διὰ τὸν χρωματισμὸν τῆς φωνῆς της, τὴν ἀπαγγεῖλιαν της καὶ τὸ παράστημά της ἦτο ἡ δις Ροζαλία Ἀρνωτάκη ἣτις ὑπεδύθη τὴν Μάρθαν. Ἡ πῶσις της εἰς τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς γ' πράξεως ἦτο ἐξοχος.

— Τὴν Τρίτην εἶχον τὴν εὐεργετικὴν των παράστασιν οἱ δύο βαθύφωνοι τοῦ Ἑλλ. Μελοδράματος.

— Οἱ κ. κ. Μ. Βλαχόπουλος καὶ Α. Φλωριανός.

— Οἱ τόσοι κατὰ τὸ διάστημα τῶν παραστάσεων διακριθέντες καὶ χειροκροτηθέντες.

— Ὁ Βλαχόπουλος ὁ ἐξοχος Κολλίνος καὶ Μεριστοφελῆς καὶ ὁ Φλωριανός ὁ μόνος Σπαρφοῦτσῆς καὶ Δὸν Ἀνόσιος.

— Ἐδόθη ὁ «Ἐρνάνης» καὶ ἡ τελευταία πρᾶξις τῆς «Φαβορίτας» ἐν ἣ διαπρέπει ὡς πατήρ Βαλτασάρ ὁ Φλωριανός μὲ τὴν βροντώδη φωνὴν τοῦ ψάλλον προ τοῦ σταυροῦ τό :

«Σὺν ἀγιοκέρια λάμπουν τᾶστρα».

— Κόσμος ἀρκετὸς ἐτίμησε τοὺς φιλοτίμους καλλιτέχνους χειροκροτῶν αὐτοὺς.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ἕνεκα τοῦ καιροῦ ἀναβληθεῖσα εὐεργετικὴ παράστασις τοῦ βαρυτόνου κ. Βακαρέλη μὲ τὸν «Ριγολέτον».

— Ὁ συμπληθὴς βαρυτόνος ἔβαλε καὶ πάλιν τὸ πολυπληθὲς ἐκλεκτὸν κοινὸν μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ τεχνικὴν φωνὴν του.

— Δουξ ἦτο καὶ πάλιν ὁ Μωραίτης τοῦ κ. Κοκκίνου παρακληθέντος καὶ ψάλλῃ ἀλλὰ ζητήσαντος δρ. 300.

— Ζίλδα δὲ ἡ κ. Taddolini.

— Χειροκροτήματα ζωηρὰ ἐκάλεσαν ἐπανελημμένως τὸν μοναδικὸν μας βαρυτόνον, τὸν τυγχάνοντα μορφώσεως μουσικῆς τε καὶ φωνητικῆς. Εὐγέ του.

— Προχθὲς ἀφίκετο ἐκ Πατρῶν ὁ θίασος τῆς καλλιτέχνης κ. Αἰκατ. Βερώνη, καὶ ἀρχεταὶ ἀπόψε τῶν τακτικῶν παραστάσεών του διὰ τῆς «Μάγδας» τοῦ Σουδερμαν.

— Θὰ εὐτυχίσωμεν τέλος νὰ ἴδωμεν καὶ πάλιν τὸν καλὸν αὐτὸν θίασον, τὸν τόσοι καλὰς ἀναμνήσεις ἀφῆσαντα πέρουσι.

«Θέατρον Ὁμονοίας»

— Καθ' ὅλην τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπαίχθη ὁ «Μαυρίκιος», πλὴν τῆς Τετάρτης, καθ' ἣν ὁ θίασος κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐπαίξε τὸν «Δὸν Κιγώτην».

— Ἀπόψε ὁ «Μαυρίκιος».

«Θέατρον Νεαπόλεως»

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ ζεύγους Κλημανιώτη τιμητικὴ ἑσπερίς μὲ τὸν «Κόσμον ποὺ στενοχωροῦνται». Κόσμος πολλὸς ἐτίμησε τὴν παράστασιν.

— Τὴν Τρίτην ἐπανελήθη ὁ «Σαμπινιὸν μὲ τὸ στανιὸ», ὁ ὁποῖός ἔγινε δημοτικώτατος πλέον.

— Τὴν Τετάρτην ἐπανελήθη ἡ «Διδῶ» τοῦ Δημητρακοπούλου, ἡ ὡς τιμητικὴ διὰ τὴν κ. Ρούσου καὶ τὴν δα θυγατέρα της ἀναγγεληθεῖσα.

— Ἡ παράστασις ἐγένετο, ὅχι ὅμως ὡς τιμητικὴ τῆς κ. Ρούσου, διότι αὐτὴ ἀνεβλήθη ἕνεκα τοῦ καιροῦ καὶ θὰ γίνῃ προσεχῶς.

— Τὴν Πέμπτην διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἑλλην. σκηνῆς ὁ «Πολυγαπημένος Σελιμάρ» τοῦ Λαμπις κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Βουτσινᾶ.

— Τὸ ἔργον εἶνε πολὺ καλόν, ἔχει δὲ πολλὰς κωμικὰς σκηνὰς καὶ ἐπεισόδια εἰς τὸ πρωτότυπον, αἵτινες φαίνεται ὅτι δὲν ἀπεδόθησαν ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν καὶ ἕνεκα τούτου ἔλασε πολὺ τὸ ἔργον.

— Τὸν Σελιμάρ ὑπεδύθη ὁ Τασόγλου, ὁ ὁποῖός ἐφαίνεται ὅτι ἐπαίξεν ἀναγκαστικῶς καθόλου ζωὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὸ μέρος του ἔννοιαν ὅτι παίζει πολὺ τὸ μέρος του ἔτι δὲ τὸν παρουσίασε πολὺ νεωτερον,

ἀφ' ὅτι τὸν θέλει ὁ συγγραφεὺς (διδασκ. α').

— Τὸν Βερνιέρη, ὑπεδύθη ὁ Ρούσσος καὶ τὸν Κοκᾶ ὁ Ἀπεργῆς, οἵτινες διὰ τῶν περισωθέντων κωμικῶν σκηνῶν καὶ ἐπεισοδίων ἐπροκάλεσαν τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν.

— Τὸν Περιστεράκη ὑπεδύθη ὁ Βεντούρας καὶ τὴν κ. Περιστεράκη ἡ κ. Χέλμη μὲ τὰς ὑποφίας καὶ τὰ αἰώνια παράπονά των πρὸς τὸν μέλλοντα γαμβρὸν των Σελιμάρ.

— Τὴν Ἐμμαν. θυγατέρα των, ἡ κ. Σαπφὼ Μέγκουλα.

— Ἡ ἐν γένει ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου πολὺ καλὴ, θὰ εἶνε ὅμως πολὺ καλλιτέρα ἐὰν παιχθῇ γοργότερα καὶ μὲ περισσοτέραν ζωὴν.

— Περισσότερα εἰς ἄλλην στήλην.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ἕνεκα τῆς βροχῆς ἀναβληθεῖσα τιμητικὴ ἑσπερίς τῆς κ. Σαπφῶς Μέγκουλα, καθ' ἣν ἐπαίχθη διὰ δευτέραν φορὰν ὁ «Πολυγαπημένος Σελιμάρ», ἐψάλλῃ δὲ εἰς τὸ τέλος ἡ διωδία Ἐνθυμοῦ ἢ Ἐνθυμοῦ ἢ ὑπὸ τῆς εὐεργετούμενης καὶ τοῦ κ. Τασόγλου.

— Κόσμος πολλὸς παρηκολούθησε τὴν παράστασιν τιμήσας οὕτω τὴν συμπαθῆ ἡθοποιίαν.

— Τῇ προσέφερον στεφάνους, ἀνοδοδέμας καὶ περιστέρια.

— Ἀπόψε ὁ «Μακαρίτης Τουρινέλ».

— Αὐριον Δευτέραν ἡ ὑπὲρ τῆς κ. Εὐαγγελλίας Νίκα τιμητικὴ ἑσπερίς, καθ' ἣν θὰ δοθῇ ἡ «Διδῶ».

— Τὴν προσεχῆ Πέμπτην διὰ πρώτην φορὰν ἡ νέα τραγωδία ὁ «Ἀριστόδημος» τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου.

— Τὴν Παρασκευὴν ἡ ὑπὲρ τοῦ κ. Γρηγ. Σταυροπούλου τιμητικὴ ἑσπερίς, ἣτις ἔσται καὶ ἡ τελευταία, καθ' ἣν θὰ δοθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν κατὰ σύστασιν πλείστον ἀξιωματικῶν καὶ πολιτῶν τῆς πόλεως ὁ «Σαμπινιὸν μὲ τὸ στανιὸ».

— Κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐμφανισθῇ διὰ μίαν ἔτι φορὰν ὁ Σταυροπούλος ὡς λοχαγὸς Μαγκλάρας μὲ τὸ νευρικὸ πτέρισμά του.

«Θέατρον Διονυσιάδου Πειραιῶς»

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν Μ. Γάζου καὶ Μ. Τσουκάτου τιμητικὴ ἑσπερίς, καθ' ἣν ἐπαίχθη ἡ χαριστάτη κωμῶδία τοῦ Μπισσῶν «Δι' ἐρωτοτροπία τοῦ Λεόντος».

— Ἡ παράστασις διεξήχθη πανηγυρικῶς.

— Τὴν Τετάρτην κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν ἐπανελήθη ὁ «Ἀγαθόπουλος ὁ Ἐρηχωρότης» μὲ τὸν ἀπαράμιλλον εἰς τὸν ρόλον τοῦ Χαλκιδόπουλου.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ἕνεκα τοῦ καιροῦ ἀναβληθεῖσα ἑσπερίς τοῦ Π. Λαζαρίδου, καθ' ἣν ἐπαίχθησαν ὅλο ἑλληνικὰ ἔργα.

— Τὸ «Ἐνοικιάζεται» τῶν Λάσκαρη-Δημητρακοπούλου, ὁ θάνατος τοῦ Περικλέους τοῦ Κορομηλά καὶ ἡ «Μαργαρώ ἡ Μενιδιάτισσα» ἐπὶ εὐεργετούμενου.

— Ἀπόψε οἱ «Ἀλγσταί» τοῦ Σχίλλερ, μὲ Φραγκίσκον τὸν κ. Ἀρνωτάκη.

Ἡ Τσιμπιδα

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. Καργαδούρη καὶ Α. Οἰκονομίδου

1—Ὀμήρου—1

«Ὅλοι οἱ φίλοι τῆς Καλαισθησίας καὶ τοῦ Παρισινοῦ γούστου, οἱ ὑπουργοί, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ φοιτηταί, ὁ χρέματιστικὸς καὶ τραπεζικὸς κόσμος κλπ. καλλωπίζονται εἰς τὸ κομμωτήριον τῶν κ. κ. Ν. Καργαδούρη καὶ Α. Οἰκονομίδου τὸ ὅλως εὐρωπαϊκόν, ὅπου κατέστη κέντρον ὅλης τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ἄκρα ἀντισηψία

Ἐύρισκεται ἐν αὐτῷ Κολώνια ἀρίστης ποιότητος πωλούμενη χονδρικῶς καὶ λιανικῶς ἔτι δὲ παντὸς εἴδους ἀρώματα κομισθέντα ἑσχατῶς ἐκ τῶν καλλιτέρων Ἐὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.